

Пѣсенъта се понася на вълни, на вълни и залю-
лява гората. Всичко живо въ мигъ замлъква, вслуш-
ва се . . .

Но ей отсрѣща се провикватъ и пакъ смѣхъ
и пѣсни отново долитатъ . . .

II

Нижатъ се изъ гората на тумби, на тумби моми
и момци, обкичени съ цвѣтя и съ вити вѣнци надъ
пламнали чела.

Бързатъ всички нагорѣ възъ баира.

Слънцето привѣтливо имъ се усмихва изъ-задъ
далечнитѣ планини и злати баиря и гората. Блѣсватъ
милиони алмазни сълзици по трѣвата.

Тамъ, горѣ, сж пристигнали вече други, които
сж още по-рано ранили.

Сладки звуци отъ мѣденъ кавалъ леко затреп-
тяватъ. Трепватъ и младитѣ сърца, скачатъ моми и
момци и крѣшно хоро залюляватъ . . .

Ал. Спасовъ

Прѣзъ май

Ив. Тургеневъ

Кротко се смѣе майското небе. Гладкитѣ млади
листа на ракиката блестятъ като сребърни. Широ-
киятъ равенъ пѣтъ е цѣлъ покритъ съ трѣва, която
овцетѣ сладко хруптатъ. Отъ двѣтѣ страни по дъл-
гитѣ склонове на хълмоветѣ тихо се люлѣе зеле-
ната рѣжъ. Като вълни пълзятъ по нея сѣнцитѣ на
малки облачета. Далече тъмнѣе гората. Бѣлѣе се
камбанарията на селската черкваца. Стотини чучу-
лиги се виятъ изъ въздуха. Тѣ се издигатъ, пѣятъ,
спушатъ се като стрѣла къмъ земята и пакъ се из-
дигатъ високо въ небесата. Тамъ, задъ пѣтя, оре
селянинъ. Малкото жребче тича подиръ майка си
съ разрошена грива. Отврѣме наврѣме то игриво
подрипва съ заднитѣ си крака и хуква напѣдъ. А
небето високо, високо, все тъй радостно се смѣе.

Прѣв. К. П. Д.